

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΜΑΧΙΜ ΓΟΡΚΙ

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ

... διαβόλος έστενοχωρείτο... Είναι άρκετά έξυπνος, ώστε να μην περνάει μόνον τις ώρες του, πειράζοντας... Γνωρίζει καλά ότι η ζωή παρουσιάζει φαινόμενα, που, ούτε ατέος ο Βεελζεβούλ, να μην μπορεί να περιπαίξει.

Περιπατούσε, λοιπόν, μια φορά, σ' ένα νεκροταφείο, ανάμεσα σε τάφους, μέσα στο σκοτάδι μιας γύχτας φθινοπωρινής. Είπα ότι έστενοχωρείτο και σφύριζε, ζητώντας κάτι να ξεσκάνει...

Ο άνεμος συνάδνε το τραγοΐδι του, που γλιστρούσε σάν κρύα σαβρα, τριγύρω εις τους τάφους, ανάμεσα εις τους σταυρούς. Στόν ουρανό σουρνόντοσαν σόννεγα πυκνά, και πότιζαν με τὰ ψυχρά τους δάκρυα, τις βουβές κατοικίες των άποθαμένων... Τα κλάρια των δένδρων έπιάνοντο από τους σταυρούς και τότε ένας ήχος πένθιμος περνούσε από το νεκροταφείον, μ' ένα βαθύ σφύρι, τρομακτικό.

Ο διαβόλος σφύριζε κι' έοκείπετο :

— Τι περίεργο πράγμα που θά ήταν, να ειζενερα τι νιώθουν, με τέτοιον καιρό οι πεθαμένοι άρα γε τους πειρουνιάζει η ύγρασία ; Αν και από την ήμερα του θανάτου των, δεν υποσέρον πειά από ρευματισμούς, έν τούτοις δεν θά περνούν και τόσα εζιχρίοτα κει κάτω !... Να φώναζε κανέναν να περνούσαμε την ώρα... Θα ήταν εζιχρίοτο και για μέναν και γι' αυτόν... Ναι, κάπου εδω έδαφαν ένα γραμματισμένον που εγνώρισα. "Όλοι αυτοί οι λογιώτατοι είναι άπαικτικοί" για να ιδούμε άν ο θάνατος τους διορθώνει ;

— "Ε! "Ακου εδω ! εφώναζεν χτυπώντας με τὰ νύχια του, την πλάκα που έδειχνε τόν τάφον του γραμματισμένου. Σίκα άπάνου !

— Τι με θέλεις, άπανταει, μιά ραγιμένη, ύποχρόνιος φωνή.

— Είναι άνάγκη.

— Δεν σπκάνομαι. Ποιός είσαι σού ;

— Με ζέρεις ποιός είμαι.

— Ποιός ; "Ο τυογράφος ; "Ο λογοκριτής ; Ποιός ;

— "Οχι.

— "Ο χωροφύλακας της δικτατορίας ;

— "Οχι, οχι !

— Μά ποιός είσαι λοιπόν ;

— Είμαι ο διαβόλος.

— "Α ! Τότε εφθασα άμέσως.

Η έπιευμία πλάξ άμετεοπίοθη, τὸ χῶμα εζιχίοθη και ένας σκελετός παρουσιάσθηκε, σάν εκείνους που παίρνουν οι φοιτητάι και μελετούν άνατομιαν. Με τή διαφορά πῶς από τις κόχες των ματιών του, εβγαίνει ένα γαλαζώπο, αδύνατο φῶς, σάν ύποκαιον. Έβγυηκε έντελώς, τινάχτηκε, για να πέση τὸ χῶμα που ήταν κολλημένο εις τὰ κόκκαλά του, που κροσιάλλιαζαν παγερά, κι' εκόσταζε με τὸ γαλαζίω βλέμμα του, τόν σιννεφτισμένο σάγανό.

— Υγίαινε, τὸν λέει ο διαβόλος..

— Και τι να την κάμω την ύγεια, άπαντῶ ο συγγραφεύς, με ζεση και χαμηλή φωνή, σάν να θροοΐσαν κόκκαλα γυμνά. Και τι με θέλεις ;

— "Ετσι για να κάμωμε οι δυο μαζί ένα γυρο.

— Εύχαρίστως άν και ο καιρός δεν εν' τόσο καλός.

— Δεν πιστεύω να φοβάρια μην κροσιολογήσης...

— "Α ! "Οχι. "Ο ένδοσιοισμός μου ύπέστη χειρότερες ψυχολονοίες στη ζωή.....

Προάπτοσαν μαζί στο στενό του νεκροταφείου μονοπάτι. Μιά λεπτή, κρύα βροχή τους περνούσε ως τὰ... κόκκαλα και ο παγωμένος άνεμος σφύριζε, μέσα στις γυμνές πλευρές του συγγραφέα, που δεν ειχανε πλέον καρδιά.

— Πάμε στην πόλι ; ερωτῶ τόν διαβόλον.

— Σ' ενδιαφέρει βλέπω η ζωή, αί ; τὸν άπνιησεν εκείνος.

— Τι να σὸν πῶ, αδερφέ, ο άνθρωπος τὰ μετράει όλα, με την δύναμη των προσπαθειών του. Κι' ένα μικρό χαλίκι να εχη πάει στην κορυφή του "Αραράτ, αυτό τὸ χαλίκι εχει γι' αυτόν άπειρη αξία.

Έβγυησαν από τὸ νεκροταφείο και ειδαν εμπρός τους, ένα δρόμο... Μεταξύ των δυο σειρών των σπιτιών ήταν βαθύ σκοτάδι και κάτι φανάρια νυσταγμένα, εδειχναν καλά, την έλλειψη τὸν φωτός, από την όποιαν άσχονη εις τή γη.

— Δεν μὸν λές, άρχισε πάλιν γὰ λήη ο διαβόλος, πῶς περνῶς, στὸν τάφο μέσα ;

— Τώρα που

συνείδησα, άρκετά καλά. Στις άρχές όμως ύπέφερα τρομερά. Εκείνος ο βλάκας, που εζωνε τὰ καρδιά στο σκέπασμα της κίσας, μὸν εζωνε ένα μέσα στο κρανίο δεν ζέρω γιατί !... Έπειτα πλάαν τὰ σκευδία, που να τὰ πάρη ο διαβόλος, και άρχισαν να με τρώνε με μια βραδύτητα άπελλιυστική.

— Αυτό δὸ μὸν φαίνεται παράξενο, άπάντησεν ο διαβόλος, δεν μπορεί να μη τὸ δικαιολογήση κανένας, γιατί ένα τέτοιο σάμα, σάν τὸ δικό σου, γεμάτο χολή, δεν είναι και πολύ άρεκτικό.

— Μά μήπως ειχα τὰ πολλά κρέατα άπάνω μου, να πῆς... "Ημωνα άν τσίφος !

— "Ας είναι, Δεν μὸν λές ; Κάνει ύγρασία τώρα τὸ φθινόπωρο στους τάφους ; ερωτῶ πάλιν ο διαβόλος.

Ναι δάιην... άλλα συνιθίζει και ο' αδέη κανείς. Να σὸν πῶ την αλήθεια, εκείνο που δεν εδοσέρεται είναι οι βλάκας που τριγυρίζουν στα νεκροταφεία και οι όποιοι εζρονται και από πάνω σου. Πῆς μου όμως τώρα και πῶ, πόσον καιρό εχω που είμαι πεθαμένος, γιατί κι' εγὼ και όσα με περιστοιχίζον είναι σιωπηλά κι' άκίνητα: εχω χάσει την ιδέα του χρόνου.

— "Εχεις τέσσερα χρόνια πεθαμένος; άπαντῶ ο διαβόλος, "Αλήθεια ! "Ω ! λοιπόν στο διάστημα αυτό τρεεις άνθρωποι ήρθαν και στήθηκαν άπάνω μου και μ' έκαμαν να σκάσω. "Ησαν κριτικοί. "Ο ένας άρνήθηκε ότι εγὼ ύπνιξα: εδιάβασε τὸ όνομό μου και ειπε : "Μπῶ ! αυτός είναι φετικός. "Εγὼ ποτέ δεν άκουσα γι' αυτόν... Πῶς σὸν φαίνεται ; Δεκαέξη χρόνια να κάθωμαι να βγάζω τὰ μάρτια μου να γράφω, κι' ύστερα να σὸν λέν' πῶς δεν ύπνιξες !

— Ναι αλλά μετά τόν θάνατό σου, εχαναν νέαν εκδοσι των εγγων σου, ειπεν ο διαβόλος...

— Μπῶ ! "Αλήθεια ; "Α ! Γι' αυτό δυο άλλοι ειπαν από πάνω μου : "Αυτός είναι ; και ο άλλος τους άπνιησεν «αυτός, ο άνυπόφορος.....». Κι' οι δυο γάδοροι άπομακρονήθηκαν.

— Δεν τους έβριζες ; τὸν λέγει με χαμόγελο ο διαβόλος.

— "Α μπῶ ! Αυτό ζέρεις δεν γίνεται. Σκέψου ότι εζωριακόμειθι στην αρχή τὸ εικοστό αιώνας και πεθαμένοι που μιλούν, και βρίζουν μάλιστα, δεν είναι δυνατὸν να γείνη, και άλλως τε θά εφεργαν σε δύσκολο θέσι και τους ύλιωτάς...

Ο διαβόλος άρχισε να στενοχωριέται με την φιλοδοξία του συγγραφέως, που επέρεινε και μετά θάνατον. Και εζωριαζότανε να τὸν προτεινή να ζαναγυρίσουνε στὸν τάφο, όταν αζαφνα μια ιδέα πέρισσε από τὸ μοχρόνι μυαλό του :

— Δεν μὸν λές, λέγει τὸν συγγραφέως, δεν εχεις καθόλον επιθυμία να ιδῆς τι κάνει η γυναίκα σου ;

— Νά σὸν πῶ, δεν εχω και μεγάλη περιέργεια γι' αυτό τὸ πράγμα.

— Κατάλαβα, εγεινε σιωσὸ πῶμα.

— "Α ! Μπῶ !... εχεις λάθος ! εφώναξε ο πεθαμένος κ' εζοισε ζωηρά τὰ κόκκαλά του. "Αλλά τώρα πειά και να με ιδῆ η γυναίκα μου, δεν θά με γνωρίση.

"Αζαφνα ο τοίχος ενός σπιτιού εγεινε διαφανής σάν τὸ γυαλί και ο συγγραφεύς κούταζε μέσα και ειδη πλούσιες κάμιαρες, με ώρατα επιπλα με φῶτα, με χλιδή.

— Μωρ' τι ώρατα που θά εινε εδω μέσα ! ειπε ο σκελετός με λαχτάρα. Νά ειχα εγὼ τέτοια ζωή, ποτέ μου δεν θά πέθαινα. Ποιός κάθεται εδω ;

— "Η γυναίκα σου, ε' άπάντεση μειδιών ο Πονηρός.

— "Αυτῆ εινε. Κι' αυτός που πάει τώρα κοντῶ της είν' ο άνδρας της.

— Μπῶ ! "Ότε ζαναπαντρεύτηκε λοιπόν ; Καλά εκανε. Τι εμφορη πούγεινε η σκασιμένη ! Κούτα κει λούσο ! Και τι χαρούμενη που εινε κ' οι δυο ! Κοι ποιός εινε αυτός ; Ξέρεις ;

— Εινε ύπάλληλος ο' ένα κατάστημα νεωτερισμών.

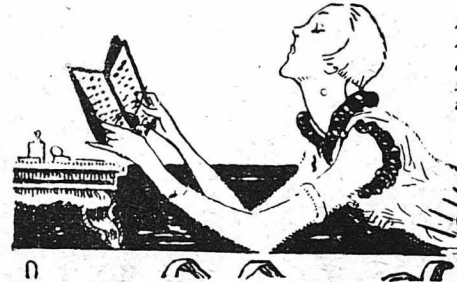
— "Υπάλληλος ο' ένα κατάστημα νεωτερισμών !... επανέλαβε ο συγγραφεύς. Κ' εινε τόσο πλούσιος ;

— Αυτός εινε άμπιτωχος, σάν ποντικός της εκκλησίας. "Αλλά εινε πλουσία η γυναίκα σου.

— "Η γυναίκα μου ! Και πῶ τὰ βρῆκε αυτῆ τὰ πλούτη ;

— Από τὰ εζγα σου, που πούλησε.

— "Α ἄ ἄ ! εκαμεν ο συγγραφεύς, σείων τὸ κρανίον του, ετσι λοιπόν, αί ;

ΤΑ ΞΥΠΙΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Την πρώτην του έτους. Ο κύριος στον ταχ. διανομέα :

— Μπα, εσύ είσαι ο διανομέας! Χαίρω πολύ! 'Επιθυμώσα όμως να σε βλέπω συχνότερα. Γι' αυτό να κινήεις άλλοτε τον κόπο ν' ανοίγεις την πόρτα και να μην πετάς απέξω τους φαζέλλους γιατί για' αυτόν τον τρόπο πολύ όλιγοι φθάνουν στάς χριστάς μου. 'Επειτα θά σου πω και ένα άλλο, άφ' ού έννοης να κινήεις δυο και τρεις ημέρες να μου φέρεις τ'α γραμμάτια του έσωτερικού, καλλίτερα γά μη μου τ'ι φέρεις καθόλου. 'Ετσι δέν θά έχω και τή φούρα όταν λαμβάνω προσκλητήριο κηδείας κι' έχουν θάψει πλέον τον νεκρόν, και γεύματος πού το έχουν πλέον ζωνέψει... Πάρε τώρα το πεντόφραγκό σου τό συνειθισμένο και νά μάς θυμίσαι...

***

Πού τής θυμίδος των εισιτηρίων σιδηροδρόμου :

— Κύριε, παρακαλώ, εκάμυτε λάθος στά ρέστα. — 'Οχι δά, σωστά σάς τ'α έδωσα, σεις θά εκάμυτε τίποτε... Ξεφορωθήτε με... — Δέν έννωσά, κύριε, ότι μου έδωσατε ολιγότερα, μου έδωσατε πέντε δραχμάς π ε ρ ι σ σ ό τ ε ρ α ... Χαίρετε! ..

***

Ζωηρά όμιλία περί ζωγραφικής προχθές στό σπίτι του κ. Ν...

— 'Εμένα, λέγει ένας, μ' άρξουν πού πάντων τ'α χρώματα 'Εν τούτοις σας όμολογώ ότι μια ημέρα μια εικόνα μ' έκαμε νά κλάω επί δέκα λεπτά. — 'Ηταν, λοιπόν, πολύ συγκινητικό τό θέμα τής ; — Καθόλου... ήταν πολύ μεγάλη, έξεχωρσώθηκε και μου έπεσαν ένάνω στό κεφάλι! ..

'Εδοόλεφα έγω όλη μου τή ζωή γιά τον ύπάλληλο ! — 'Ετσι μου φαίνεται, άπεκρίθη ό διάβολος μέ σαρκασμό. — 'Ο συγγραφέας κατέβασε τό κεφάλι του και ειπε : — Σε παρακαλώ πήγαινε με πίσω εις τόν τάφο μου, και μη μέ ξαναπακόψεις. Και γύρισαν εις τό νεκροταφείο.

'Εννοώ ότι οι άναγνώσταί μου, δέν θά ξυμειν ανχαριστημένοι και θά ήθελαν να τους πω και μερικες λεπτομέρειες γιά τήν κόλαση. 'Αλλά τι νά πώ, πού δέν υπάρχει κόλασις μέ φλόγες και καζάνια βράζοντα. 'Υπάρχει όμως ένα άλλο πρόγραμμα πού φρικτό. Μόλις ό γιατρός πή σποδς συγγενεις σας 'Ζωή σέ λόγους σας', μπαίνει άμέσως σ' ένα άλλον κόσμο, γεμάτον από φως. Είνε ό κόσμος τής συνειδήσεως των σφαλμάτων σας. Κείθεσθε στό βάθος ενός τάφου. μέσα σ' ένα φέρετρο στενό, κι' έμπρός σας περνά και ξαναπερνάει ό τροχός, πού γυρίζει ή άήλια ή ζωή σας...

'Εξελίσσεται άργά, σκληρώς άργά και εξελίσσεται όλόκληρος από τό πρώτο βήμα σας, έως τήν τελευταία τήν στιγμή σας. Τότε βλέπετε όλα όσα εκρόψατε από τόν έαυτό σας όταν ζούσατε, όλων τήν φρενιάν και όλων τήν σγχαυάρα τής ζωής σας. Και κάθε στιγμή τής ζωής σας ξαναζή. Και γιά πού δυνατή καταπιωρία σας, βλέπετε ότι από τόν όρόμον τόν παράλογον και τόν γελοϊον πού περάσατε, θά περάσουν όλοι, άλλλοσπορωχόμενοι, σκαλάβοι τής φρενιάς. Και νιώθετε, άδει άδει γίνεται, γιά νά καταλάβετε, τί αισχρον πρόγμα πού έινε νά ζή κανείς αυτόν τόν βίον, τόν άπαίσιον και τόν έγωιστήν. Και περνά και ξαναπερνάει άδιακόπως Ζωή αυτή από μπροστά σας! ..

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,"

Κανένα βιβλίο δέν πολήθηκε ποτέ, δέν έγινε έτσι άναρχιστο, όπως τό 'Ημερολόγιο του 'Μπουκέτου' άφ' ότου έξεδόθη. Τήν Πρωτοχρονιά τό προσέφεραν στά σπίτι ως δώρον, δώρον πολυτιμον και άνεκτήμητον. Μά, τό ζήτηδν από τ'α άκρα του κόσμου. 'Οποιος δέν τό άποκτήσει θά είναι δυστυχής, διότι ποτέ 'Ημερολόγιον δέν συνεγένερος τόσο εκλεκτή, τόσο πρωτότυπη και θαυμασιάν ήλήν, κομμάτια μουσικά των καλύτερων συνθετών μας γιά πρώτη φορά δημοσιευόμενα και χίλια δυό άλλα πράγματα πού δέν τ'α φαντάζεσθε

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΔΙΑΜΑΝΤΩ Τού 'Αργύρη 'Εφταλιώτη

'Ο βορσής είχε κάμει καλά τή δουλειά του έξείνη τή νύχτα. Και σά γλυκοχάραζε, κι' έβλεπε από τό παράθυρο ή Διαμάντω τόν έξω κόσμο, και ξεχώριζε τή θάλασσα από τ'α βουνά, και πιο κοντά, στη γειτονιά τής γύρω έπαιρνε τό μάτι τής έδώ και έζει πάγους πού κρεμιούνταν από κεραμίδια κι' από γουρνελλες, σημάδια χθεσισβραδυνής βροχερής νοτιάς, πού δέν πρόφτασε νά ξεμερωθή με τ'α φώτα.

'Η Διαμάντω, σάν χορίτσι πού είταν, δέ σηκώθηκε νά πάη στην εκκλησία. Σηκώθηκε όμως μισή ώρα πρι νά ξεμερώσει, άναψε τή φωτιά, σγύρισε τό σπίτι κι' όταν άρχισε τό βαδην γαλάζιο τουδρανού νά γίνεται πιο άνοιχτό και καθαρίο, πήγε και κάθησε στό παράθυρο, με τό μαγγάλι κοντά, και κάθε τζάμι του παραθύρου κλεισμένο, και κοιτάζε κατά τήν εκκλησία. Είταν ή ώρα πού έβγαυε ό κόσμος νά πάη στον ποταμό, νά κάμουν τόν αγιασμό, και νά ρίξουν και τό Στανρό. 'Από τήν εκκλησία σ'α βγήκανε νά τους δη δέ μπορούσε, άν και μισάκουγε τες καταγυγικες ψαλμοδίες, γιατί και πολύ μακριά δέν είτανε. Μά σε λίγη ώρα πρόβαλαν τ'α ξεφτέρια και τ'α κονίσματα στον κατηφορικό δρόμο του γυαλού, ύστερα φάνηκαν ν' οι χρυσοφορεμένοι παπάδες, κατόπι οι ψαλτάδες, οι άναγνώστες, και πιά ό άτέλειωτος κόσμος, άντρες και γυναίκες, πού κατάνησε νά εινε τ'α ξεφτέρια και στον άιμο, κι' αυτοί άκόμα δέν πρόβαλαν όλοι, γιατί κι' οι τρεις οι ένορχες είχαν άνταμωθή πρι νά ξεφτίσουν. Κ' όλος ό δρόμος είτανε άνθρωπινή μεργυγιά.

Κοιτάζε ή Διαμάντω, με μεγάλη συγκίνηση και μεγάλη λαχτάρα : Κι' όχι τόσο πού έβλεπε τέτοια λαμπρή ζωγραφιά, πού σιγά σιγά κι' ό ήλιος άρχιζε νά τήν πελύνη, καθώς έσίμωναν τό ποτάμι, ως ένα τέταρτο μακριά από τό χωριό, μόνο πού γνώριζε πως μέσα στον κόσμο εκείνο είταν κι' ό καλός τής, ό παλλικαράς ό Γιάνναρος, πού τή νιότη και τήν άντρευσήν του τή μάζεψε στης θάλασσας τόν άφρό. Πού ύστερα από τήν άγαπητικιά του, είχε τή βάρα του χαρά και παρηγορία. Πού δέν ήξερε τί θα πη φόβος, και τί θά πη χνού, μόνο τήν παραμονή των Φάτων εκείνον, πηγαίνει στης καλής του με μερικους φίλους νά πη μιά μαστίχα, κι' απάνου στο γλέντι, και κει πού κερνοίσε αυτή, τής λέει πως αύριον θά βουτήξη νά βγάλη αυτός τό Στανρό. Τόν ήξερε ή Διαμάντω, τόν ήξερε κι' ή μάνα τής ή κερά Βαθώρα τί πεσμα τό είχε, και θεός φυλάξει νά πουν όχι! Γιατί τόν ήθελαν κιόλας, πού καλύτερο νοικοκύρη νά βροδνε δέ μπορούσαν.

Γι' αυτό κοιτάζε τώρα ή Διαμάντω με λαχταρα και καρδιοχτύπι.

— Και τέτοιος χειμώνας! Έλεγε μοναχή τής, καθός έβλεπε τόν άγνό πού έβγαίν' από τ'α ταραγμένα τα κήματα μέσα στό πέλαγο.

Μά έβλεπε πάλι τόν ήλιο, έβλεπε τ'α ξεφτέρια πού λαμποκοπούσαν με σ' τις άρχίδες του, κοιτάζε τους πάγους άπάνω στις στέγες πού άρχιζανε νά στάζουν κι' αυτοί, και παρηγοριούνταν πού όσπου νάρθη ή ώρα νά ριχτεί ό Στανρός, δέ θύναι και τόσο χρού.

'Ετσι πέρασε ως μισή ώρα. Και τώρα πιά τό μάτια τής είτανε σπληκόμενα στον ποταμό. Μά τόσο μακριά, και με τόσο κόσμο πού στεκουταν μπροστά στό ποτάμι, τί να δη! Τίποτις δέν είδε! Τίποτις δέν έννοιωσε, παρά τό γοργό καρδιο χτύπι τής.

'Ακόμα λιγάκι, κι' άρχιόσανε νά γυριέ σ' ουνε. Σηκώθηκε τώρα κι' έκαμε τό στανρό τής, και παρακίλεσε τήν Παναγιά νά τή συχωρήσει πού δέν πήγε νά τή θυμιάση τόση ώρα, μόνο κίβουνηταν και κοιτάζε σ'α νύταν δά και πανηγύρι. Και τήν εύχαριστούσε τήν Παναγιά, καθώς τήνε θυμάσε, πού τέλειωσε και τό βοήτηγμα εκείνο τό τρελλό και παράλογο. 'Αζαφρα πάλι συλλογιούνταν πως μπορούσε και νά πουντιάση ό καλός τής, και τό γυρίζε πάλι στα θεριά παρακαλία.

— Νά δούμε τώρα και τί φωτιά, ειπε σάν τέλειωσε. Κι' άρχισε νά βάζη κάρβουνα, νά σκουπίξη, νά τοιμάζετα γιά τή γοιά τής πού όπου κι' άν είτανε ήρχουσαν, ίσως και με καμιά γειτόνισσα, νά βουτήσουν ένα παζμαδάκι στον καφέ και νά κουνετιάσουν.

Τώρα πιά είτανε μέρα σωστή, παντού έφεγγε ή ήλιος, παντού άκουγες μιλητά και φωνές. Μέγερε πιά τώρα και τό κοριτσό ή καρδιά, και φιλοτραγοδούσε καθώς μπαίνόβγαυε και σγύριζε. 'Αζαφρα, στέκεται όλόρθη, τό μάτια τής όρθάνοιχτα, τόνα χέρι άκουπισμένο στον τοίχο, τήλλο στό μαγουλό της, και ταυτί γυρισμένο κατά τή θύρα, νάκούση καλλήτερα. Δέν είχε λάθος ή δύστυχη! Κλάματα είταν ή φωνές εκείνες.

'Οτι έκαμε νά τρέξη όζω, και μπαίνει μέσα ή μαύρη ή μάνα τής, ξεμαγουλιασμένη και κατάχλωμη, λαχανιασμένη, και σάν τρελλή.

— Παίδι μου, παιδί μου! Πάει ό καλός μας, τό παλλικάρι μας, τόν έφαγε τό φρουσκωμένο ποτάμι, — φώναζε, κι' έγυρε χάμο, κι' άλλο νά πη δέν μπορούσε.

Μπήκαν κατόπι γειτόνισσες, μπήκανε φίλοι, μπήκανε του Γιάνναρου ό σύντροφοι, εκάμαν δη μπόρσαν, είπαν όσα λέν οι καρδίες πού πονοινε σε τέτοια μεγάλα παθήματα, ήρθε κι' ό γέρος ό έφημέριος κι' ειπε τής μαραμμένης τής Διαμάντως πως τόν καλό τής τόν πήρε στην αγαλιά του ό Παντεδύναμος, — όλα του χάκου! 'Από κεινή τή μέρα χείλη δέν ξαναγαλάσανε σε κείνο τό σπίτι, πού άλλοτες είτανε γεμάτο χαρές.

'Αργ. 'Εφταλιώτης